

Politikai fegyverként használják fel a párizsi tragédiát

Lovas István nyílt levele a budapesti francia nagykövethez

Roland Galharague úrnak
Franciaország budapesti nagykövetének

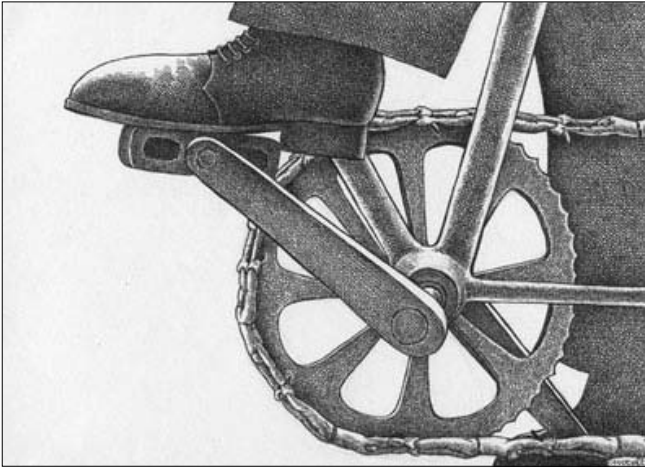
Tisztelt Nagykövet Úr! A gyász egyetemes érzés, mint ahogyan a sajtószabadság védelme univerzális érték, azaz nem szabadna őket a politikai haszonelvűség síkjára lerántva viszonylagossá tenni. Az ön és országa érdekében is írom ezt a levelet most, amikor a Charlie Hebdo nevű szatirikus hetilap párizsi szerkesztősege elleni szerdai, 12 áldozattal járó merénylet nyomán tapasztalt világméretű együttérzést önök már-már az ízlés határán túl igyekeznek fel- és kihasználni a saját és a már-már civilizációs konfrontációvá fajuló politikai korrektség jegyében is. Ez az Alaszkától Koncz Zsuzsa énekesig tartó „Je suis Charlie” táblát tartás már olyannyira szinte kötelezővé és émeletítővé vált, hogy a New York Times-tól a hazai bloggerekig egymás után jelennek meg „Nem vagyok Charlie” cím alatt a különvélemények.

Ha a nyugati világban a muzulmánok szent alakjait gúnyoló karikatúrák nyomán megölt 12 újságíró iszonyatos végzetét követően olyannyira kötelező a velük azonosító „Charlie vagyok” felirattal demonstrálni, megmondaná, hogy a nyári gázai háborúban legyilkolt 11 palesztin újságíró miatt miért nem hullatott sem ön, sem kormányja, sem a nyugati világ kollektíve vagy országoként külön-külön egyetlen könnyet sem? Holott azok az újságírók még nem is gúnyoltak senkit, pusztán napi munkájukat végezték. Vajon jogos feltenni a kérdést, hogy őszinte-e a mostani gyász hőfoka, ha feltételezzük, hogy minden ember élete egyformán értékes éppen úgy, mint az újsá-

gíróké, akiket nem „illik” sehol a világon munkájuk közepette megölni. A brit globális hetilap, az Economist tegnapi számának a párizsi kivégzésről írt vezércikkében ez olvasható, miután felteszi a kérdést, hogy a szabad beszédnek kell-e határokat szabni, akár saját magunk által, akár úgy, hogy azokat kívülről kényszerítik rák: „A válasz erre hangsúlyos nem”. A szerkesztőségi véleményt megerősítve később ezt írják: „Még akkor is, ha egy kép vagy vélemény tiszteletlen, ízléstelen, nem szabad betiltani, ha csak közvetlenül nem szít erőszakot”. Ön, gondolom, és kijelentései alapján meg is vagyok győződve róla, e két, lényegében azonos és hangsúlyos véleménnyel egyetért. Ha pedig ez így van, Manuel Valls, az önök miniszterelnöke miért adta ki tavaly márciusban utasítással az ukáznak nagyon nagy részben engedelmessékedő prefektusoknak, hogy ne engedjék fellépni területükön Dieudonné M'bala Mbalá, a nemzetközileg legismertebb francia komikust, noha még nem is tudták, hogy a milliók által kedvelt előadóművész mit fog mondani? Vajon a félig francia, félig kameruni Dieudonné miatt ítélték el már oly annyiszor igen súlyos pénzbüntetésre, és miért tiltották be nem egyszer fellépését? Vajon a vád – antiszemitizmus – nem tartozik az Economist és az önök által most olyannyira kiemelt „hangsúlyos nem”-re és arra, hogy betiltani nem szabad a „tiszteletlen, ízléstelen” véleményt sem, holott Franciaországban nagyon sokan kételkednek abban, hogy Dieudonné megnyilvánulásai e kategóriába tartoznának. Netán azért, mert kijelentései azonnali erőszakot váltanának ki? Fővárosukban jelenleg kategorikusan tiltják a palesztinok melletti tüntetést. Miért, nagykövet úr? És miért

csak velük nem szabad szolidaritást kinyilvánítani? Az ilyen demonstrációk is tiszteletlenek és ízléstelenek minősülnek? És ha a mély gyász és együttérzés hangos kifejezése most szinte kötelező a nyugati világ politikusaiknak 12 ember erőszakos halála miatt, akkor Francois Hollande, Franciaország elnöke 2012. december 20-án Algírban, az algériai parlamentben egyértelműen elítélve a francia gyarmatosítás ottani, brutális és igazságtalan voltát, miért utasította vissza Algéria népének döbbenetére azt, hogy bocsánatot kérjen a franciák által korábban megölt fél millió algériai miatt? Azt pedig már csak mellékesen kérdezem, hogy miért hívta ön meg a holnap esti párizsi emlékező menetre Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnököt is, aki a „szabadság” és „demokrácia” ily vészterhes pillanataiban folyamatosan hangoztatott szent értékeit lövette véresre 2006 őszén, miután az illegális fegyverekkel is felszerelt rendőreiről előzetesen leparancsoltatta azonosító számukat, majd kitüntette a brutális támadássorozatokat és véres tömegveretéseket rendőrpáncsnokát? Nagykövet úr, aggódom, hogy az itt felvetett kérdések nem csak engem mardosnak, és hogy az ön viselkedése nem fog túlzottan sok új barátot verbuválni Franciaországnak azok táborából, akiknek már az sem tetszett – hogy korábbi időkre ne menjek vissza –, amikor Medgyessy Péter volt miniszterelnöknek és kommunista titkosszolgálati ügynöknek adományozták a becsületrend magas fokozatát? Ha mélyen elgondolkodik, ugye egy picit ön is velem érez? Kiváló tisztelettel, Lovas István (2015-01-10)

<https://www.facebook.com/istvan.lovas.587/posts/623758124418443:0>
Forrás: kuruc.info

Magyar válasz:

Terrortámadás a „halál civilizációja” ellen

Gyászoljuk a párizsi terrortámadásokban lemészárolt újságírókat, a meggyilkolt rendőröket és túsokat. Elítéljük a terrortámadást, az országuk törvényei szerint ártatlan párizsi újságírók megölését.

A támadók tettüket vallási érzelmeik és szimbólumaik a francia gúnylap általi sorozatos megsértésével indokolták, mely esetre az ő „kulturájuk” egyetlen lehetséges büntetését ismer: a halált. A tegnapi, milliókat megmozgató párizsi tüntetés azt bizonyítja, hogy ezt ma Franciaország és Európa egészen másképp látja, és kitart amellett, hogy a szólás, a művészet és a sajtó szabadságát nem korlátozhatja semmi, még a hit és annak szimbólumai sem. A terrortámadás három elkövetőjének elfogására hadrendbe állított nyolcvanezer rendőr, a tegnapi párizsi tüntetés méretei, az ott megjelent magas rangú politikusok sokasága nem hagy kétséget afelől, hogy Franciaország és az Európai Unió eltökélten védi szekularizált kulturáját.

Am vannak más hangok is. Vannak, akik úgy gondolják, hogy amit a francia gúnylap művelt, messze túllépte a sajtószabadságot. Vannak, akik úgy gondolják, hogy e lapot már akkor be kellett volna tiltani, amikor a keresztény hit központi szereplőit, a Szentháromságot obszcén homoszexuális orgia főszereplőiként tüntette fel címlapján. Am a francia forradalom utáni államban és a képére formált Európában ez a szörnyű istenkáromlás következmények nélkül maradt.

Ha Európa okult volna saját történelméből, a mostani vérengzésre lehet, hogy nem került volna sor.

Európának volt alkalma megismerni a hit és annak szimbólumai kapcsán kirobbanó véres konfliktusokat, hiszen négy évszázaddal ezelőtt, a harminc évig tartó háború véget nem érő, vallási indíttatású gyilkolászásával kis híján kiirtották a mai Nyugat-Európa népességét...

A magyar válasz már akkor is - idejekorán - hangsúlyosan megfogalmazódott: a Tordai Országgyűlés (1568. január 6-13.) fél évszázaddal a 30 éves háború (1618-1648) kitörése előtt - a világon elsőként - törvénybe iktatta a bevett vallási felekezetek egyenlőségét, kimondva, hogy senkit sem érhet sérelem vallási meggyőződése miatt.

Franciaország mai elszántsága meghatározó. Am ebből még nem következik, hogy az istenkáromlást büntetlenül hagyó társadalmak győztesen kerülnek ki az élet és a halál harcából, bármekkora földi erőket is mozgósítanak vélt igazuk védelmében.

Arról a civilizációról ugyanis, amely számúzi életéből a Szentséget, és a szólás, a művészet vagy a sajtó szabadságára hivatkozva megengedi az istenkáromlást, amely felszámolja a hagyományt, ezzel látható vagy láthatatlan erőcsoportok érdekeinek érvényesítésére kiagyalt ideológiáknak szolgáltatta ki egyéneket, közösségeket, népeket és nemzeteket, arról a civilizációról, amely szabad utat nyit az emberi életet biztosan kioltó eszközöknek, felépítve az azonos neműek párkapcsolatának kultuszát - arról a civilizációról elmondható, hogy a halál civilizációja. E civilizációnak az a kettősmérce is ismérve, amellyel szabad utat enged az életigenlő vallás gyalázásának, miközben börtönnel sújtja a második világháború valóban embertelen tömegmészárlásának viszonylagosítását.

A franciaországi terrortámadás és annak lehetséges folytatása leleplezte Európa és az atlanti civilizáció erkölcsi válságát, kiszolgáltatottságát, és cezúrát kell jelentenie. Ki kell mondani, hogy Szentség nélkül nincs emberi élet, hogy a gazdasági vagy mögöttes hatalmi szándékból álságosan erőltetett multikulturalizmus megbukott. Annak minden következ-

ményével. Európa, ha élni akar, véget kell, hogy vessen a fél évszázada erőltetett bevándorlás-politikának. Európának be kell ismernie, hogy a szó, a művészet és a sajtó szabadsága nem sértheti mások jogait, vallási meggyőződését, emberi, nemzeti méltóságát.

De Európának fölül kell vizsgálnia nagy hatalmi politikáját is, hiszen az emberirtás kultuszát megteremtő, és a gyilkolás sejtjeit immár az európai társadalmak szövetébe is beépítő Iszlám Állam nem jöhetett volna létre a Közel-Keletet lángba borító - európai támogatással indított - háborúk nélkül.

Gyászoljuk Európát! Azt az Európát, amelyben a keresztény életigenlés helyébe a halál civilizációja lépett. De hisszük, hogy Európa számára van kiút.

A magyar válasz Európa válságára: a Szent Korona országa. (Country of the Holy Crown.) Olyan állam, amelynek nevében is megjelenik, és egyben az állami főhatalmat képviseli a Szentség. Olyan állam, amelyben a legfőbb rendező elv: minden ember azonos méltósága. Olyan állam, amelyben az államalkotó nemzet mellett a népcsoportokat és a nemzeti kisebbségeket is megilletik a közösségi jogok. A *Jöve a Szent Korona jegyében* van.

Európának is tanulnia kell a keresztény magyar állam alapító királyának, Szent Istvánnak fiához, az ugyancsak szentté avatott Imre herceghez intézett nyolcadik intelméből. Becsüld és tartsd meg a hagyományt. Hiszen: *„Melyik görög igazgatná a latinokat görög erkölcsöknek szerinte, avagy melyik latin igazgatná a görögöket latin erkölcsöknek szerinte?”*

Zárszó: Azon pedig Európának haladéktalanul el kell gondolkodnia: mi lesz, ha „kiderül”, hogy a párizsi merényletet nem valamely szélsőséges muzulmán csoport szervezte meg?

Budapest, 2015. január 12-én

Patrubány Miklós István Ádám

A szerző a Magyarok Világszövetségének az elnöke

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

Terjesztés: az Európai Idő terjesztőhálózata. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.